Broj: S1 3 P 039306 23 Gž
Sarajevo, 12.01.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u drugostepenom vijeću sastavljenom od sudija Vesne Trifunović kao predsjednice vijeća, Dinke Bešlagić – Čovrk i Hilme Vučinića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Mešić Emira iz Tuzle, zastupan po punomoćniku Biljani Radulović, advokatu iz Bijeljine, ul. Đure Jakšića br. 1a, protiv tužene Uprave za indirektno oporezivanje BiH, ul. Bana Lazarevića bb, Banja Luka, zastupane po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvu BiH, ul. Džemala Bijedića br. 39, Sarajevo, radi poništenja rješenja, v.sp. 500,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 P 039306 22 P od 27.10.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 12.01.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e nj e

Prvostepenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev kojim je traženo poništenje, Rješenja Drugostepene disciplinske komisije Uprave zaindirektno oporezivanje BiH broj: 01-34-5-1686-20/20 od 26.02.2021. godine, rješenje Prvostepene disciplinske komisije Uprave za indirektno oporezivanje BiH broj: 01-34-5-1686-9/20 od 16.10.2020. godine i Rješenje direktora UIO BiH broj: 01-34-5-1080-26/20 od 22.04.2021. godine, kao nezakonita.Da se tužena obaveže da tužitelja vrati na radno mjesto stručnog saradnika za obradu poreskih prijava u Grupi za obradu ili drugo odgovorajuće radno mjesto, kao i da se obaveže tužena da tužitelju isplati na ime razlike ličnog dohotka iznos od 1.104,01 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, navedenom u izreci pobijane presude.

Tužitelj je obavezan da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Ovu presudu pobija tužitelj blagovremeno izjavljenom žalbom u kojoj ističe da je tužitelju dodijeljen status zaštičenog prijavitelja , pa navodi suda da je tužena cijenila

ovaj status u disciplinskom postupku, ali i mišljenje APIK-a od 13.05.2020. godine da status uzbunjivača licu koje je prijavilo korupciju ne daje posebna prava, nego ga isključivo štiti od negativnih radno-pravnih posljedica do kojih može doći zbog njegove prijave korupcije, te da se zaštićeni prijavitelj u ovom slučaju mora ponašati u skladu s važećim zakonskim propisima i podzakonskim aktima. Žalbom se ukazuje da je navedeno mišljenje dato u drugom disciplinskom postupku, pa se isti dokaz ne može pravdati.Naime, suština povrede i jeste što se u disciplinskom postupku koristio dokaz koji se tražio u drugom predmetu, po drugom osnovu.

Sud u potpunosti zanemaruje Zakon o zaštiti lica koja prijavljuju korupciju u institucijama BiH, odnosno ne daje tumačenje zakonske odredbe člana 2. tačka d. Zakona o zaštiti lica koja prijaljuju korupciju u institucijama BiH,ali prebacuje teret odgovornosti na tužitelja navodeći da je bio dužan razmotriti eventualnu štetu koja može nastati njegovim prijavljivanjem. Osim toga, odluka prvostepenog suda se zasniva na primjeni podzakonskog akta Pravilnika čime je sud podzakonski akt stavio iznad zakona, što je suprotno principu zakonitosti.

Nadalje, tužitelj nije istupio iznoseći lične podatke, iz ličnog i porodičnog života bilo kojeg uposlenika poslodavca, nego konkretne radnje i aktivnosti poslodavca koje prouzrokuju štetu državi. Tužitelj je iznio poslovne podatke i za to bio ovlašten jer prikrivanje takvih podataka i saznanja čini drugu vrstu djela.

Sud je ocjenu provedenih dokaza cijenio na način da je prihvatio izjave svjedoka Amele Glavaš i Mate Babića jer su u cijelosti u sglasnosti s provedenim materijalnim dokazima, a nepoznato je na koje provedene materijalne dokaze sud misli kako bi se moglo raspraviti.Isto se odnosi i na iskaz tužitelja, navodeći da je u suprotnosti sa materijalnim dokazima, ne navodeći ponovo na koje materijalne dokaze se misli.

Predlaže da Apelaciono vijeće preinači prvostepenu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev ili da uvaži žalbu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužena nije dostavila odgovor na žalbu.

Shodno odredbama člana 188. Zakona o parničnom postupku pred Sudom BiH (Sl. glasnik BiH broj 36/04, 84/07, 58/13, 96/16 i 34/21) drugostepeno vijeće je ispitalo pobijanu odluku u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povredu odredbi parničnog postupka koje uvijek utiču na donošenje zakonite i pravilne odluke, te je utvrdilo sljedeće:

Žalba tužitelja nije osnovana.

Iz spisa proizilazi nespornim da je tužitelj rješenjem Agencije za državnu službu od 07.07.2014. godine postavljen na radno mjesto viši stručni saradnik – inspektor u Grupi za reviziju i kontorlu Odsjeka za poreze RC Tuzla, a da je rješenjem tužene o internom premještaju od 27.12.2018. godine premješten na radno mjesto viši stručni saradnik za obradu poreskih prijava u Grupi za obradu poreskih prijava u Odsjeku za

poreze u RC Tuzla počev od 01.01.2019. godine. Nesporno je da je tužitelju dodijeljen status zaštićenog prijavitelja korupcije u institucijama BiH na osnovu Obavijesti Agencije za prevenciju korupcije i koordinaciju borbe protiv korupcije od 14.02.2019. godine.

Protiv tužitelja je pokrenut disciplinski postupak po disciplinskoj prijavi Šefa grupe za obradu poreskih prijava rješenjem tužene od 27.07.2020. godine zbog postojanja osnovane sumnje da je tužitelj učinio težu povredu službene dužnosti iz člana 27. stav 1. tasč. a),b) i c) Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti zaposlenih u UIO „narušavanje ugleda Uprave" iznošenje neistinitih navoda o radu Uprave u javnosti, iznošenje neistinitih navoda o menadžmentu Uprave i radnim kolegama,iznošenje neprimjerenih i paušalnih komentara zasnovanih isključivo na vlastitoj percepciji i shvatanju pozitivnih propisa, te neprovjerenih informacija o menadžmentu Uprave koja je dana 30.06.2020. godine objavljena na kanalu Bim Balkans na mreži You Tube, a nakon toga prenesena od stane drugih web portala u BiH, čime je doveo u zabludu zainteresovanu javnost i nanio štetu ugledu Uprave.

Nakon provedenog disciplinskog postupka, rješenjem prvostepene disciplinske komisije od 16.10.2020. godine disciplinska komisija tužitelja je oglasila odgovornim za težu povredu službene dužnosti iz člana 27. stav 1. tač. a),b) i c) Pravilnika i u skladu sa odredbom člana 36. stav 2. tačka b) Pravilniuka i izrekla mu disciplinsku mjeru degradiranje na niže radno mjesto u okviru radnog mjesta u trajanju od 12 mjeseci.

Navedenu odluku potvrdila je drugostepena disciplinska komisija rješenjem od 26.02.2021. godine, da bi tužitelj Rješenjem tužene od 22.04.2021. godine bio raspoređen na radno mjesto stručni saradnik za obradu poreskih prijava u Grupi za obradu poreskih prijava u trajanju od 12 mjeseci.

Prvostepenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje disciplinskih odluka tužene na osnovu utvrđenja da tužena u provođenju disciplinskog postupka nije povrijedila odredbe Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti zaposelnih u UIO i odredaba Zakona o upravnom postupku BiH, zaključujući da su rješenja prvostepene i drugostepene disciplinske komisije pravilna i zakonita. Posljedično , nije bilo osnova ni da se tužena obaveže da vrati tužitelja na radno mjesto višeg stručnog saradnika za obradu poreskih prijava ili drugo odgovarajuće radno mjesto kao i da mu se isplati razlika plate u iznosu od 1.104,01 KM.

Najprije, žalba tužitelja neosnovano ukazuje da je propustom prvostepenog suda da tumači zakonsku odredbu člana 2. tačka d. Zakona o zaštiti lica koja prijaljuju korupciju u institucijama BiH, pogrešno izveden zaključak da je teret odgovornosti na tužitelja navodeći da je bio dužan razmotriti eventualnu štetu koja može nastati njegovim prijavljivanjem.

Navedenom odredbom Zakon propisuje oblike zaštićenog prijavljivanja, pa između ostalog i javno objavljivanje koje ukazuje na korupciju pod tačno navedenim uslovima, sa posebno naglašenim uslovom da je uzbunjivač dužan razmotriti

eventualnu štetu koja može nastati njegovim pirjavljivanjem. I po shvatanju drugostepenog vijeća, činjenica da je tužitelju dodijeljen status zaštićenog prijavitelja u skladu sa Zakonom o zaštiti lica koja prijavljuju korupciju u institucijama Bosne i Hercegovine ne daje za pravo tužitelju da krši odredbe zakonskih i podzakonskih propisa. Upravo prema odredbi člana 8 Zakona o zaštiti lica koji prijavljuju korupciju u institucijama BiH tužitelj je zaštićen od negativnih radno-pravnih posljedica do kojih može doći zbog njegove prijave korupcije,jer je obaveza tužitelja da se ponaša u skladu sa zakonskim propisima i podzakonskim aktima, na što upravo ukazuje i Agencija za prevenciju i koordinaciju borbe protiv korupcije u svom aktu od 13.05.2020. godine.

Upravo je odredbom navedenog člana citiranog zakona Agencija nadležna da po prijavi uzbunjivača utvrdi činjenice i poduzme zakonom predviđene mjere, tj. Agencija ukoliko utvrdi da je preduzeta neka od štetnih radnji prema uzbunjivaču u tom slučaju donosi instrukciju rukovodiocu insitucije kako bi se otklonila posljedica nanesena uzbunjivaču štetnom radnjom.Prvostepeni sud zasniva svoj zaključak upravo na provedenim inspekcijskim nadzorom u Upravi za inidrektno oporezivanje koji je obavljen po zahtjevu tužitelja od 11.08.2020. godine, dovodeći ga u vezu sa mišljenjem APIK-a, izvodeći zaključak da predmetni disciplinski postupak ne predstavlja štetnu radnju u smislu odredbe člana 8 navedenog zakona, što dalje podrazumijeva da isti nije u suprotnosti sa Zakonom. Imajući u vidu navedeno, nebitno je što tužitelj nije iznosio lične podatke, iz ličnog i porodičnog života bilo kojeg uposlenika poslodavca, jer je već konkretne radnje i aktivnosti poslodavca koje po njegovom shvatanju prouzrokuju štetu državi prijavio nadležnim organima, podnošenjem prijave Tužilaštvu BiH.

Ne može se prihvatiti ni žalbeni navod kojim se ukazuje da je prvostepeni sud ocjenu provedenih dokaza cijenio na način da je prihvatio izjave svjedoka Amele Glavaš i Mate Babića jer su u cijelosti u sglasnosti s provedenim materijalnim dokazima, a da je pri tome nepoznato na koje provedene materijalne dokaze sud misli, kod činjenice da se izjave svjedoka mogu cijeniti jedino u kontekstu provedenih materijalnih dokaza koje je sud već naveo u svojoj presudi, što znači da izjave svjedoka nisu suprotne izvedenim materijalnim dokazima.

U konačnici, odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, prvostepeni sud je na osnovu provedenih dokaza koje je pravilno cijenio primjenom odredbe člana 13 Zakona o parničnom postupku pred Sudom BiH utvrdio da tužena nije povrijedila odredbe Pravilnika o disciplinskoj I materijalnoj odgovornosti zaposlenih u Upravi za indirektno oporezivanje kao ni odredbe Zakona o upravnom postupku zaključujući da su rješenja prvostepene i drugostepene disciplinske komisije, te rješenje direktora o rasporedu tužitelja pravilna i zakonita.

Tačno je da je odluka suda donijeta na način da su predmetna rješenja cijenjena na osnovu podzakonskih akata. Međutim, Pravilnik o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti zaposelnika Uprave za indirektno oporezivanje donesen je na osnovu odredbe člana 57 stav 4 Zakona o upravi za indirektno oporezivanje BiH

koji u članu 27. propisuje kao težu povredu službene dužnosti "narušavanje ugleda Upravi", koja je razrađena Pravilnikom, a za koju je proglašen odgovornim tužitelj. Kako Pravilnik nije u suprotnosti sa zakonom, nenavođenje zakonske odredbe koja propisuje disciplinsku odgovornost i teže povrede službene dužnosti, ne predstavlja povredu koja utiče na zakonitost odluke.

Zbog navedenog i po shvatanju drugostepenog vijeća pravilan je zaključak prvostepenog suda da su rješenja tužene zakonita,prihvatajući u cijelosti iznesene zaključke date u pobijanoj presudi.

S obzirom na utvrđeno činjenično stanje, drugostepeno vijeće nalazi da ne stoji ni jedan od žalbenih razloga tužitelja, da ne postoje ni povrede parničnog postupka na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti, da je pravilna odluka prvostepenog vijeća, zbog čega je drugostepeno vijeće ovog Suda na osnovu odredbi člana 193 Zakona o parničnom postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BIH" broj 36/04), odlučilo kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Vesna Trifunović

Tačnost prepisa ovjerava - potvrđuje
Ovlašteni uposlenik Suda